

(Byłem też u Czerwińskiego sławnego Opata,
 Ktorego znaczna przez mię potkała utrata;
 Bom mu konie pomorzył y wieś dobrą spalił,
 Na dwor iego chorobę ustawiczną zwalił.
 Więcym go chciał wytrudzić, ale mi Franciszek
 Niedopuscił, bo przy nim mieszka iego mniszek.
 Niedawno pod Czerwińskiem Laikom ten¹⁾ zradził),
 Gdyм go w nocy pod klasztor przez Wisłę
 prowadził),
 A gdyм postrzegł, ze lodu słabego się chroni,
 Jam go z koniem wprowadził do głębokiey tołni.
 Duszę iego porwałem, iako skoro umarł,
 Lecz Augustyn Doktorek z ręku mi ją wydał).

Последніе стихи монолога Діабла, отъ словъ «Byłem też . . .» до конца, поставленные мною въ скобки ( ), — въ рукописи перечеркнуты на крестъ, какъ неудобные для декламации. Чортъ-демократъ слишкомъ чувствительно задѣлъ аббата, и хотя послѣдняго и спасъ св. Августинъ (вѣроятно, патронъ ордена), всетаки стихи казались слишкомъ неумѣстными и соблазнительными для чтенія вслухъ.

Этой интермедіей заканчиваемъ рядъ матеріаловъ для характеристики школьно-народной польско-русской драмы, гдѣ героями являются пастыри, черти, цыгане, путники, слуги и т. д. — персонажи, принадлежащіе къ числу постоянныхъ типовъ. Позже сообщимъ нѣкоторыя данныя по исторіи великорусской драмы начала XVIII ст. и діалогъ-сатиру изъ малорусскихъ нравовъ.

В. Перетцъ.

1) Въ рукописи, кажется, здѣсь стоитъ «też», сверху же надписано: *sit*.